

[Ole Henriksen]

må jo så konstatere, at den uenighed er til stede.

Jeg skal ikke her komme ind på regeringens moderniseringsprogram, som man skal til at føre igennem. Vi har ikke særlig stor tiltro til, at den charmeoffensiv, man prøver at tage inden for det offentlige område nu, i hvert fald giver større indflydelse til de ansatte. Tværtimod bliver det måske snarere et mere hæsblesende tempo, der skal på, og et lidt større smil til kunderne. Det er da aldrig forkert, men det er i hvert tilfælde ikke nok til, at vi vil kalde det indflydelse på arbejdsdagen i de offentlige virksomheder.

Så til spørgsmålet om, hvordan samarbejdsudvalgene fungerer i dag. De meldinger, som vi får fra den lange række af samarbejdsudvalg, der findes inden for statens virksomheder – det er vistnok en 1.400, og det er både hovedudvalg og underudvalg, jeg snakker om – er ikke særlig opløftende. De er ikke ret meget mere opløftende end dem, man får fra de private virksomheder, og det skyldes netop det, der har været peget på her, nemlig at arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet er ukrænkelig og dermed altså faktisk er aldeles udemokratisk i de situationer, hvor man ikke kan få samarbejdet til at fungere, for da er det jo i sidste ende det, der gælder. Det er en autoritær holdning, og den må man selvfølgelig også kunne forvente at finde hos dem, der forvalter og forsvare både den private ejendomsret og ledelsesretten. Det kan ikke undre.

Men man kan så prøve at kigge på et forslag, der tidligere har været fremsat af samtlige de borgerlige partier, der i dag har taget afstand fra dette lovforslag, beslutningsforslaget om lige adgang til statens samarbejdsudvalg. Dengang var man ret meget oppe på mærkerne, og de fleste af de ting, der står i det forslag, som samtlige de borgerlige partier var med til, er ting, som SF meget gerne ville arbejde videre på:

For det første skal samarbejdsudvalgets personalerepræsentanter vælges af de ansatte, ikke udpeges. SF er enig i, at de skal vælges på demokratisk vis. Endvidere stod der, at mindretal også skal sikres repræsentation. Ja men vi har ikke noget imod, at mindretal bliver sikret repræsentation i disse udvalg, og at vi netop også får demokratiet til at fungere på den led. Vi er faktisk modstandere af, at der i dag finder en udpegning af disse

samarbejdsudvalgsmedlemmer sted fra organisationernes side. Vi mener, at det må være de ansatte selv, der skal have den afgørende indflydelse på, hvem de vil have ind. At det så skulle ske efter et system, hvor man sikrer et mindretal, kan vi selvfølgelig snakke videre om.

Så er fru Elisabeth Bruun Olesen fra VS meget bekymret over, at vi skal til at sovse medarbejderne ind i et medansvar. Vi er ikke bange for at sovse medarbejderne ind i et medansvar, for sagen må da være, at når vi er ude over hele den ejendomsretsproblemstilling, som ligger i den private sektor, så har vi her i statens virksomheder mulighed for at sige: nu får I et reelt medansvar, og det må I så forvalte, og så skal man selvfølgelig overholde lovene.

Det kan godt være, at loven brydes ind imellem på forskellige leder og kanter, men jeg kan altså ikke se andet end, at hvis der er vedtaget en finanslov her og der lægges budgetter ud til de offentlige virksomheder, så kan det være lidt vanskeligt at komme med en helt anden holdning til det. Det er altså sådan, folketetinget, som er den øverste myndighed i sidste ende, beslutter, at de økonomiske forhold skal køres. Det kan være dårligt, det er rigtigt, men det er da folketingets ansvar, og det må de ansatte i dag overholde, og det må også generaldirektører, og hvem der ellers har ansvar i dag, overholde.

Jeg mener, at vi må få en række debatter i udvalget og en lang række spørgsmål. Det kan godt være, at det bliver SF, der kommer til alene at skulle køre den stribe af spørgsmål i udvalget, men man kan godt forvente, at SF i større udstrækning vil vende tilbage til hele denne problemstilling, også på baggrund af, at vi ønsker en demokratisering af hele arbejdslivet. Dette her var en mulighed for at lave en fornuftig ordning inden for statens virksomheder i første omgang.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det er en illusion at tro, at staten som offentlig arbejdsgiver kan betegnes som en eller anden neutral instans, der er hævet op over, at vi lever i et classesamfund. Hvis man har et virksomhedsråd bestående både af lederne og af de menige, der sammen skal sidde og forvalte de budgetter, som er blevet